

הם מבנינים ריקה כוח!

מאת
אלי חבור

את הסיבות אפשר למצוא במאות אלפי הדונאמים המופקעים של ערביי ישראל מאז הקמת המדינה. בי"ח שנות מימשל צב"א, בטבח כפר-קאסם, בטיפות שיכבה של קוויונלינגים ומלשינים, בלחצים על ערביי ישראל כדי שילמדו את שירי ביאליק ב"בית-הספר, יחגגו את יום-העצמאות של המדינה היהודית ויצביעו בעד המסד"ל. עצם העובדה שהסלייה והקיסוף מעוג"נים בחוקי-המדינה, כמו חוקי הביטוח-הלאומי המקציבים לילדים ערבים סכומים קטנים יותר מאשר לילדים יהודים, בתואנה שהוריהם לא שירתו בצה"ל, אינה מצרבה סיבות נוספות להתפרצות. התמיהה ה"תגיונית היחידה היא, כיצד לא התרחש קודם מה שאירע השבוע.

שומרים מכורים מבנינים ב"יום האדמה"

ה ניסיון להציג את רק"ח כאחריות למאורעות-הדמים בגליל, אינו רציני יותר מזה בו הוצגה הטלוויזיה הישראלית כאחריות למהומות בגדה-המערבית. בכך שדיכאה כל ניסיון להתארגנות לא-מית עצמאית מכוונת של ערביי ישראל, במיסגרת פוליטית לגיטימית, דחפה ממש"לתי-ישראל כמו ידית את ערביי המדינה לזרועות רק"ח, שנותרה האמצעי היחיד לבטוי הודהות עם הלאומנות הערבית. תוק"פ רק"ח מזכירים עתה את הנער שרצה את הוריו ומתחנן בקול-בוכים שירחמו עליו, מפני שהוא יתום. הקריאות שהושמעו השבוע להוצאתה של רק"ח מחוק למיסגרת החוק, הן מטורפות לא פחות מאשר ה"יריות שירו בשבוע שעבר חיילי צה"ל ו"שוטרי מישטרתי-ישראל לעבר המתפרעים ומשליכי האבנים בכפרי הגליל. צריך להיות הרבה יותר מתמים כדי לחאמין לגירסות השמיות כאילו חרירות, בהם נחרגו שיש מפגינים, נורו לצורך הגנה-עצמית בלבד וכי המישטרתי אנשי מישטרתי-גבול הש"תמשו רק ב"כוח סביר" כדי להשליט סדר. חוק וסדר הם, כמובן, דברים חשובים. ביחוד במדינה שאינה מרבה להקפיד עליהם ומתייחסת בסלחנות נדיבה כלפי מסירי חזק וסדר המתנגשים עם חיילי צה"ל, מסוגם של אנשי גוש אמונים, אבל אנשי גוש אמונים הם אידיאליסטיים, כידוע, ואילו אנשי החזית, המתנגדים הערבים להפקעת האדמות, הם בסך הכל אספסוף פרוץ ו"מוסת. איתם אפשר לדבר רק בשפת הכוח. היום מאוחר מהי כדי להחזיר את הגליל אחרונות. אי אפשר לתקן במחירי-מסכת של טעויות ושגיאות גורליות שהפכו את העימות היהודי-ערבי בתוך גבולות ה"מדינה למסוכן הרבה יותר מזה שמעבר לגבול.

אבל ניתן לפחות לשמור על שפיות-הדעת ולא להתני בנזין אל תוך הלהבות. מדיניות הפגנת-הכוח כלפי ערביי ישר"א, בה נקטה ממשלת-ישראל, חשיגה בדיוק תוצאות הפוכות מאלה שהתכוונה להן. למרות מיצהלות אנשי ארץ-ישראל השלימה, שהנה סוף סוף למדו ערביי ישר"א לקח. "כי הם מבנינים רק את שפתי הכוח" טעתה הממשלה שוב. היא העלתה בשבוע שעבר, באמצעות כידונים וקליעים, את ערביי-ישראל כגורם עצמאי בעל-מישקל על מפת ההתמודדות הפוליטית במזרח-התיכון.

ר ערבים מבנינים רק את שפת "הכוח... אי-אפשר לדבר אליהם ב"היגיון או בשפת התבונה... הם אספסוף ש"לא יהיה לעולם לעם... כולם צבועים. הם יחייכו לך בפנים ויתקעו לך סכין מאחרי גבך... עם של כפויי טובה. כל מה שתעשה עבורם — הם יחזירו לך רעה תחת טר"בה... רק כוח! רק כוח הם מבנינים!" הדברים אינם חדשים. הם ליוו את מישטרתי-התחיה הישראלי הלאומי בארץ מתחילתו. אפשר היה לשמוע אותם מפ"אנשי השומר בתחילת המאה באותו נוסח כמעט שהם מושמעים כיום בפי שוטרי מישטרתי-הגבול.

במרוצת השנים הם טופחו למדרגה של השקפת-עולם, הנתמכת על מה שהוצג כתורות סוציולוגיות ואתניות. למעשה לא היו דברים אלא תוצאה של בעלות-טימטום ופחד מפני הבלתי-מוכר ובלתי-ידוע. הם היו תגובה אינסטנקטיבית ות"הכרתית של מיעוט קטן שניסה להיאחז בסביבה חדשה, זרה לרוחו ולתפיסת-עולמו המיזרח-אירופאית. הוא לא ידע את שפתה. הוא לא הכיר את מינהגיה. הוא לא היה מודע למרשתת התרבותית, התוצאה ה"בלתי נמנעת היתה או: הסתגרות והת"גוננות מפני מה שנראה אספסוף קניין ו"אימנתי, המעמיד בסכנה את עצם-הקיום. האידיאולוגיה, שטופחה על ידי שורה של מנהיגים ציוניים, ובראשם דויד בן-גוריון וגולדה מאיר ושעליה גודלו דורות שלימים בארץ הזו, גרסה שההידברות עם הסביבה הערבית אפשרית רק בשפה אחת: שפת הכוח.

בימי מאורעות-הדמים של שנות העשרים והשלושים ניתן היה למצוא לפחות חסבר פסיכולוגי לגישה זו. שפתי-הכוח היא תגובת חסוד של תחלש. הקיסוף חייב לזקור את קוציו כשהוא חש את עצמו בסכנה. הקרפדה מתנפחת כדי להגדיל את מימדי גופה. גבר "עשה שרירים" כדי לה"כיה שלא כדאי להתעסק עמו. זוהי שפת הכוח של הטבע.

ב המישורים השנים האחרונות חלי כמה תמורות רציניות בארץ הזאת. המיעוט הפך לרוב. הרוב הפך למיעוט אבל תפיסת-העולם לא השתנתה. שפתי הכוח, כפי שהוכח בשבוע שעבר, נישארה השפה הרשמית היחידה בה מדברים אל ערביי ישראל.

כאשר מדינה ריבונית ובעלת-עוצמה מדברת אל מיעוט לאומי שבתוכה בשפת הכוח, כפי שנעשה בשבוע עבר בגליל, אין זו כבר הפגנת-שרירים. זהו גילוי מובהק של חולשה. הוא מעיד שממשלת-ישראל פוחדת מצרביי ישראל. שהיא אינה מתייחסת אליהם כאל אזרחים שוויוניות. היא נוהגת כלפיהם בשיטת של דיכוי וטירור כפי שנוהגים כלפי עם כבוש. בדיוק כפי שנוהגו לפני שבעות מיספר לדיכוי הפגנות-המחאה בגדה-המערבית. ה"סימטוניונים, הנערלים עתה בפורומים שונים, כדי לברר מה גרם להתפרצות-הזעם של ערביי-ישראל ב"יום האדמה", הם יותר ממגוחכים. תתמיהות, המועלות על ידי פובליציסטים נסערים מעל עמודי העיתונות, בנוסח "מה קרה להבנה היהודית-ערבית

ושידוד המישטר הפיאודלי הן קרקע פ"ר ריה דיה להתקוממות. אין שום צורך ב"הסתה לשם כך, לא ממוסקבה ולא מאש"ף. מי שמנסה לחפש את הסיבות להתפרצות יות ולהתפרצות שאירעו בכפרי הגליל ב"יום האדמה" במאורעות לבנון, בלחזור קות מעמדו הבינלאומי של אש"ף, או ב"הוראות שהגיעו ממוסקבה, מחפש את ה"פרוטה שאבדה לו מתחת לפנס, במקום בו לא אבדה.